Obiective turistice în Eşelniţa

Zona turistică a Cazanelor Dunării se întinde pe o lungime de cca. 50 km de-a lungul malului nordic al Dunării, între localităţile Sviniţa, în amonte şi Orşova în aval. Eşelniţa se întinde de la ieşirea Dunării din Cazanele Mici, de la confluenţa Văii Mraconea cu Dunărea, loc unde străjuieşte semeţ chipul sculptat în stâncă al regelui dac Decebal.

Pentru cei doritori de aventură în natură, **Rezervaţia naturală Cazanele Dunării, Parcul Natural Porţile de Fier, Centrul de Monitorizare a habitatelor şi speciilor şi zona cinegetică Eşelniţa** sunt elemente ce vor face această experienţă de neuitat.

Istoria locului şi mozaicul etnic, spiritual şi cultural se regăsesc în **Muzeul Etnografic Doina şi Teodor Grigore şi Muzeul Parohial Eşelniţa** unde sunt păstrate mărturii ale dramei strămutării satului, odată cu contruirea barajului Porţile de Fier, surprinzătoare prin originalitatea obiectelor şi complexitatea poveştilor.

O plimbare pe Dunăre descoperă adevărate comori ale naturii şi monumente istorice valoroase: traversând **Valea Râului Mraconea** puteţi admira **chipul sculptat în stâncă al regelui dac Decebal**, iar în amonte vă puteţi opri să vizitaţi **Mănăstirea Mraconia**, sanctuar al sacralităţii şi mărturie a ortodoxiei. Când apele Dunării sunt foarte scazute golful Mracunea descoperă **ruinele fostei Mănăstiri Mracunea**, cu o istorie plină de taine. Într-o plimbare cu barca în Clisura Dunării se poate vizita **Peştera Ponicova**, ce are şi o intrare situată la nivelul apei şi **Grota Veterani**, vechi sanctuar dacic.

La ieşirea din Cazanele Mici, pe malul sârbesc, nu departe de statuia lui Decebal, se află **Tabula Traiana**, monument ridicat în urmă cu aproximativ 2000 de ani de împăratul roman Traian pentru a comemora victoriile Imperiului Roman asupra Daciei, în anul 105.

Dunărea la Cazane, spaima navigatorilor secole la rând, atrage astăzi, ca un miraj, turişti din toată lumea, dornici să descopere natura şi să retrăiască istoria locurilor.

Comuna Eşelniţa

Bustul regelui Decebal

Bustul regelui dacilor Decebalus Rex

Statuia regelui dac Decebal este o statuie înaltă de 55 m aflată pe malul stâncos al Dunării, între localitățile Eșelnița și Dubova, în apropiere de orașul Orșova, România. Statuia îl reprezintă pe Decebal, ultimul rege al Daciei și este sculptată într-o stâncă. Este cea mai înaltă sculptură în piatră din Europa. Omul de afaceri și istoricul protocronist Iosif Constantin Drăgan a fost cel care promovat și finanțat ideea acestei lucrări efectuate în perioada 1994 - 2004.

A fost sculptată după modelul celei din stânca Muntelui Rushmore din statul american South Dakota și este cea mai mare statuie din Europa: are cu doar șase metri mai puțin decât Statuia Libertății, dar cu opt mai mult decât monumentul lui Hristos din Rio de Janeiro, și cu aproximativ 10 metri mai mult decât înălțimea legendarului Colos din Rhodos.

Locul realizării sculpturii este în apropiere de orașul Orșova, în zona cataractelor de la Cazanele Mici (golful Mraconia), pe malul stâng al Dunării, acolo unde adâncimea fluviului este cea mai mare: 120 de metri.

Executarea acestei lucrări s-a desfășurat sub conducerea sculptorului român Florin Cotarcea, ea realizându-se în ciuda pericolului reprezentat de înălțimi, căldură și prezența viperelor. Pe pontonul din golful Mraconia unde se află cea mai mare sculptură în piatră din Europa, se poate ajunge doar pe apă, cu barca.

Bustul regelui Decebal

Tabula Traiana - Vedere din ambarcațiune

Tabula Traiana

Pe malul sârbesc, în apropiere de Cazanele Mici, se găsește, de aproximativ 2000 de ani, o placă memorială antică numită Tabula Traiana. Pe malul opus, trecea vechiul drum roman cu parapete de protecție. Tabula este fixată în piatră și pe ea sunt reprezentați doi delfini plutind și un vultur pe cer. Figurinele și ornamentele sunt sculptate în relief, iar scrisul este cioplit în piatră.

În traducere, textul Tabulei sună astfel : „*Împăratul Caesar, fiul divinului Nerva, Nerva Traianus Augustus Germanicus, preot suprem investit cu puterea de tribun a IV-a oară, părinte al patriei, consul a III-a oară, spărgând munții a durat drum de-a lungul fluviului.*"

Zece tabule au fost dăltuite în defileu. Patru se păstrează în desene și stampe din sec. al XVIII-lea și al XIX-lea, iar restul au fost distruse. Tabula Traiana este singura păstrată până astăzi.

Se pare că romanii au făcut eforturi extraordinare între 102-105 e.n. pentru a-și croi o a doua cale de pătrundere spre inima Daciei, alta decât cea cunoscută dinspre apus pe valea Mureșului.

Atât canalul Sip pentru navigație cât și drumul de traversare prin defileul Dunării precum și efortul de realizare, în timp record, a podului lui Apolodor din Damasc, dovedesc o precipitare aparte a romanilor pentru cucerirea Daciei. Probabil că Traian auzise de imensele bogății ale regatului Daciei, reprezentate de tezaurul care ulteior a fost evaluat la 1.640 tone aur și 3.310 tone argint. Aceasta l-a determinat pe Traian să nu precupețească niciun efort în a-și croi cât mai repede căile de comunicație necesare deschiderii unui al doilea front de luptă în sudul țării, cu care să-l surprindă pe Decebal dintr-o direcție din care acesta se considera ocrotit și apărat de obstacolele naturale pe care romanii, lucrau cu atâta sârg, să le înlăture.

Cu toată expansiunea Imperiului Roman din sec. II e.n., care a cuprins din Dacia doar o treime din teritoriul actual al României, istoricii vremii au considerat Dunărea granița între Imperiul Roman și Dacia. La retragerea romană din Dacia, din anul 271 e.n. Dunărea redevine graniță de netrecut.

Valea râului Mraconea

Valea râului Mraconea

Râul Mraconia este un curs de apă, afluent al Dunării. La vărsare în Dunăre formează un superb estuar, ce poartă denumirea de Golful Mraconia, un loc preferat de turiști pentru pescuit sportiv, înot și alte sporturi nautice.

Denumirea de Mraconea a râului și a locului de vărsare a acestuia în Dunăre este considerată a avea semnificația de întunecat, ascuns, ambele semnificații. Fie că ne referim la caracteristicile locului, fie la istoria sa, semnificația denumirii are acoperire perfectă în realitate. Locul, ascuns în spatele unor chei înguste și deschis dincolo de acestea, din cauza munților împăduriți care-l înconjoară, pare să nu beneficieze de toată lumina soarelui, nici dimineața și nici seara. Din Valea Râului Mraconea se poate admira statuia sculptată în stâncă a ultimului rege dac, Decebal, fie de pe uscat, fie din barcă.

Ruinele zidurilor mânăstirii Mracunea

Ruinele zidurilor mănăstirii Mracunea pot fi vizitate fie la pas, fie într-un tur cu bicicleta. Ruinele sunt vizibile când scad apele golfului din valea Mracunea. Distrusă în repetate rânduri de hoardele otomane în expansiunea lor către Imperiul Habsburgic, mănăstirea, al cărei nume, semnifică în slavonă „loc întunecat, ascuns", păstrează taine încă nedescoperite. Între ruinele mănăstirii, în 1823, s-a găsit sigiliul vechiului locaș care are inscripția slavonă: „*Peceat Mănăstirea Lubostinie Hram Uspenia Presvistaia Bogaraditi Leto 1735*".

Câteva decenii mai târziu retragerea apelor a descoperit sub ruine o icoană a Maicii Domnului, recuperată și dusă la o expoziție de prestigiu din Viena, de către pictorul Victor Schram din Munchen.

Ruinele scufundate ale zidurilor mănăstirii Mracunea

Mănăstirea Mraconia - Vedere de pe Dunăre

Mănăstirea Mraconia - Acces dinspre DN 57

Mănăstirea Mraconia

Mănăstirea Mraconia a fost ridicată pe locul unui fost punct de observaţie şi dirijare a vaselor de pe Dunăre, căci datorită arhitecturii reliefului, prin îngustimea din loc în loc a defileului nu putea avea loc trecerea simultană a două vase. Se găseşte în apropiere de Chipul lui Decebal.

Dunărea poartă cu sine taina rădăcinilor mânăstirii Mraconia. Fără de sfârşit, Mraconia refuză, parcă, să aibă începuturi. Născută şi ucisă de mai multe ori, această sfântă mânăstire ni se înfăţişează şi azi, de dincolo de moarte, ca o certitudine a credinţei, nădejde a Învierii şi temelie a dragostei.

Actuala biserică poartă hramul Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavril şi Sfânta Treime. Mănăstirea este din zid de cărămidă, în formă de cruce. Este compartimentată în altar, naos, pronaos şi pridvor deschis.

De la biserica iniţială, care acum se afla sub apele Dunării, se mai păstrează doar uşile împărăteşti şi o candelă - în muzeul parohial de la Eşelniţa.

Protopopul Mehadie, Nicolae Stoica de Haţeg, în Cronica din 1829 aminteşte că mănăstirea este părăsită în 1453 de călugări, din cauza deselor incursiuni turceşti.

Mănăstirea Mraconia a fost ctitorită în anul 1523 de familia Banulului Severinului, Nicolae Gârlişteanu, soţia lui Anca, fiica lor, Irina şi nepoata lor Nasta.

În 1628, Episcopul Iosif al Mehadiei, nepot al Nastei se retrage la Mraconia, îşi scrie testamentul şi moare, fiind îngropat în Sfânta Biserică alături de ctitori. Îşi lăsase întreaga avere mânăstirii: *„nimeni dintre neamuri să nu strice voia mea. Mănăstirea să rămână pe veci şi să aibă tot folosul şi nimeni să nu strice astă voie şi lăsare a mea.*"

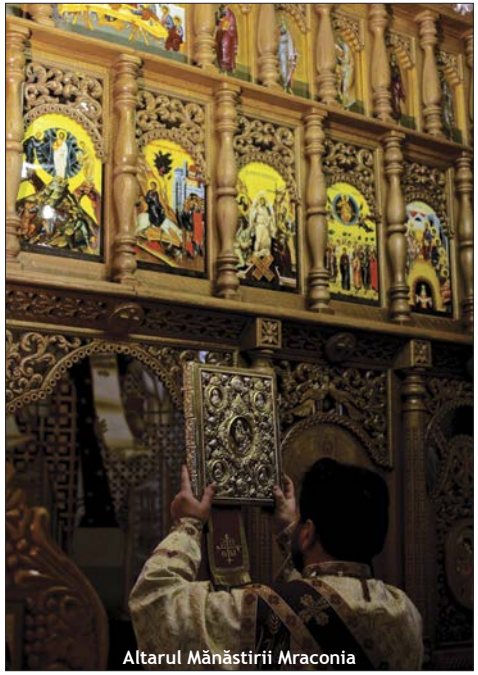
După moartea Episcopului Iosif, mănăstirea este iarăşi ruinată. În 1658, monahul Teofil cutreieră tot sudul Banatului şi strânge mila creştinilor pentru restaurarea mânăstirii, potolirea poftelor nesăţioase ale unor şefi ai administraţiei turceşti. După şapte ani, în 1665, egumenul Isaia dă de ştire: *„zidurile îs toate ridicate, chiliile îs gata şi văruite, iar Sfânta Biserică este împodobită. Fratele zugrav Ilie, meşter mare de la Sfântul Munte, toată zugrăveala veche înnoit-au, iară iconostasul în aur l-au poleit şi toată mănăstirea străluceşte ca luceafărul*".

Se mai ştie că la 15 august 1682 ieromonahul Vasile dă de ştire că „*...sfânta mănăstire a fost arsă de blăstămaţii de martaloţi şi prădată de toate odoarele de nu ne-or mai rămas decât ochii ca să plângem de mila sfintei mănăstiri că a fost podoabă rară şi astăzi numai zidurile goale şi năpârcile printre pietre sunt. Şi stăm în colibi şi facem slujba sub Cerul lui Dumnezeu...*"

Cu ajutoare strânse de la credincioşii din zonă, mănăstirea reînvie. În 1690 aici poposesc nişte călugări iezuiţi cu gânduri tăinuite. În anul 1993 se pune piatra de temelie a noii biserici, iar în anul 1995 se reînfiinţează acest aşezământ.

În şedinţa Sinodului Mitropolitan al Mitropoliei Olteniei din data de 28 mai 2008 s-a aprobat transformarea mânăstirii Mraconia din mânăstire de călugări în mânăstire de călugăriţe, actualmente stareţă a mânăstirii fiind monahia Teodora Angheluţă. Lucrările de pictură sunt realizate de către familia de pictori severineni Eugen şi Florica Papici.

Chiar dacă ar fi ca Dunărea să nu mai curgă, aici pământul ar musti mult timp de sfinţenie. Ctitorii Gârleşteni, Episcopul Iosif, călugării ucişi de sabie în 1715 ne sunt căi tainice către Dumnezeu. Dacă mânăstirea lor s-a născut şi a fost ucisă de atâtea ori, ei continuă să trăiască, fără să vină şi fără să plece vreodată de aici, pregătind pentru totdeauna Mraconiei locul de sub Cerul lui Dumnezeu.

Altarul Mănăstirii Mraconia

Detaliu picturi Mănăstirea Mraconia

Detaliu picturi Mănăstirea Mraconia

Ușa altarului bisericii din vatra strămutată Eșelnița

Muzeul parohial Eșelnița

Muzeul Parohial Eşelniţa s-a constituit în perioada 1990-1996 graţie preotului paroh Sever Negrescu şi a smeriţilor donatori. Cuprinde bunuri de patrimoniu de excepţională valoare, provenind de la vetrele fostelor sate şi biserici aflate de-a lungul Defileului Dunării: Tişoviţa, Plavişeviţa şi Ogradena înghiţite de ape precum şi a celor strămutate Dubova şi Eşelniţa, odată cu construirea Sistemului Hidroenergetic şi de Navigaţie Porţile de Fier.

Din colecţia de icoane două se disting prin apariţia Dunării în cadru. Unică şi cu o puternică simbolistică este icoana Maicii Domnului cu pruncul Iisus, înveşmântat în ie românească şi purtând în mâna dreaptă o floare de crin. Icoana provine de la biserica din Ogradena şi este datată în prima jumătate a sec. XVIII. Cea de-a doua este lucrată în fir de aur pe goblen şi îl reprezintă pe Mântuitorul Hristos, la picioarele Căruia se văd fluviul Dunărea şi o luntre cu pescari. De la vechea Mănăstire Mraconia se păstrează uşile împărăteşti şi o candelă.

Fotografie veche din fosta vatră a comunei Eșelnița

Detaliu exponat Muzeul Parohial Eșelnița

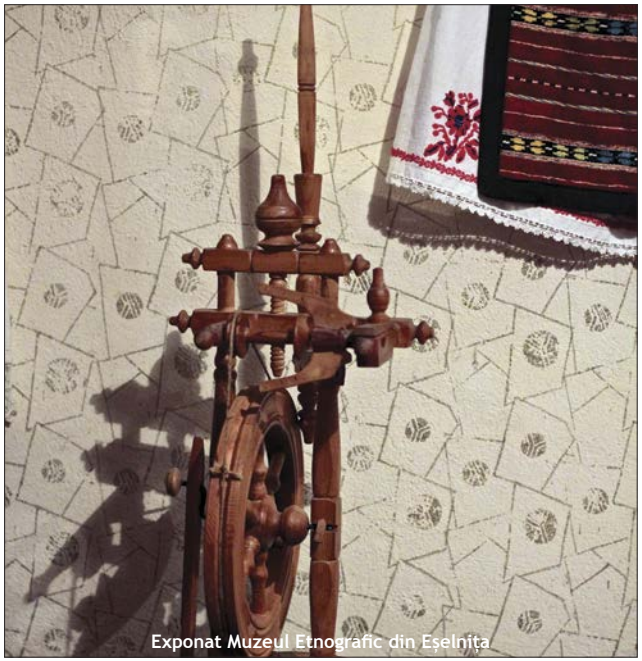

Detaliu exponate Muzeul Parohial Eșelnița

Detaliu exponate Muzeul Parohial Eșelnița

Cărți filigranate, manuscrise miniaturate, potire de argint, pisanii, un opaiț dacic și celelalte obiecte încărcate de vechime și de duhul apei l-au inspirat pe preotul muzeograf să le strângă și să le reașeze sub numele „*Muzeul din ape*”. Muzeul Parohial, păstrează și importante mărturii despre viața ierarhului Iosif Traian Bădescu, Episcop de Caransebeș, primul episcop bănățean, a cărui activitate a rămas în conștiința tuturor ca fiind rodnică și trainică atât din punct de vedere spiritual, cât și administrativ. Episcopul a lăsat prin testament să fie înmormântat în satul în care a copilărit și unde tatăl său a păstorit ca preot vreme de 50 de ani.

Exponat Muzeul Etnografic din Eşelniţa

Muzeul etnografic Doina şi Teodor Grigore

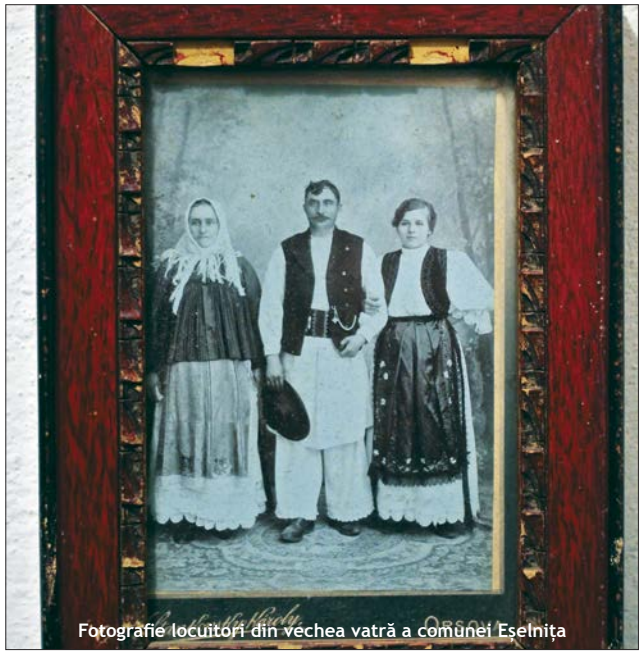
Muzeul etnografic Doina și Teodor Grigore, organizat în casa familiei, conţine o impresionantă colecţie de obiecte de meșteșug sau de uz în gospodărie, alături de costume populare autentice, specifice zonei. Obiectele au fost adunate de D-na Doina Grigore de prin podurile și de prin casele oamenilor care, sub trauma strămutării erau cât pe ce să-și abandoneze fiinţa spirituală. Datorită D-nei Grigore aici s-a păstrat aproape întreagă istoria și viaţa eșelniţenilor. Astfel, se pot admira și astăzi piese originale de mobilier, obiecte vechi de ceramică, icoane, obiecte unice de lemn și de fier, o impresionantă colecţie de chei de la uşile fostelor case din satul scufundat sub ape și o fascinată poveste a locurilor și oamenilor spusă în fotografii vechi din fostele aşezări Eşelniţa, Dubova și Ogradena, aflate astăzi sub apele Dunării.

Exponate Muzeul Etnografic din Eşelniţa

Exponate Muzeul Etnografic din Eșelnița

Fotografie locuitori din vechea vatră a comunei Eșelnița

Această casă ţărănească adună în toate camerele mărturii ale trecutului aceastei zone, mărturii ce vorbesc despre modul de viaţă şi îndeletnicirile oamenilor ce trăiau pe malul românesc al Dunării.

Mai mult, printre obiectele vechi şi originale româneşti aici sunt expuse obiecte originale si autentice colecţionate de familia Grigore din Mexic, America de sud, India sau Nepal, oferind astfel posibilitatea vizitatorilor de a vedea cât de profund uman şi universal valabil este discursul artistic autentic românesc, în contextul alăturării cu obiecte de pe toate meridianele lumii.

Muzeul etnografic Doina şi Teodor Grigore este deschis în sezonul de vară, în lunile iunie, iulie şi august, dar dacă ajungeţi în Eşelniţa, indiferent de anotimp, o puteţi contacta pe D-na Doina Grigore (tel. 0252.31.35.35) care locuieşte în oraşul Drobeta Turnu-Severin şi, deşi are 75 de ani, este activă şi bucuroasă mereu de oaspeţi interesaţi de istoria locurilor. Muzeul nu are taxă de intrare, fiind întreţinut de două vecine inimoase.

Costum popular din Clisura Dunării

Vase din lut specifice zonei Clisura Dunării

Costum popular din Clisura Dunării

Clisura Dunării - Vedere de pe Ciucarul Mare

Rezervaţia Naturală Cazanele Dunării

Rezervaţia Naturală Cazanele Mari şi Cazanele Mici are o suprafaţă de peste 200 ha şi este amplasată între Valea Ogradena şi Ogaşul Turcului. În această zonă Dunărea străbate cea mai îngustă şi mai grandioasă zonă a Defileului Dunării, Cazanele Dunării.

Prin Cazanele Dunării se înţelege porţiunea de defileu cuprinsă între gurile de vărsare ale râurilor Plavişeviţa şi Ogradena, ele fiind formate din două porţiuni distincte: Cazanele Mari şi Cazanele Mici. Cele două porţiuni sunt despărţite între ele printr-un golf semicircular, bazinetul Dubova. Între Plavişeviţa şi bazinetul Dubova se întind pe o lungime de 3,8 km Cazanele Mari, formate din masivul calcaros Ciucaru Mare (318 m), ai cărui pereţi abrupţi mărginesc latura stângă a fluviului şi Stirbatul Mare (Veliki Strbac - 768 m), pe malul sârbesc. Între bazinetul Dubovei şi Ogradena se afla Cazanele Mici, cu o lungime de 3,6 km.

Ele sunt alcătuite din Ciucaru Mic (313 m) şi Stirbatul Mic (Mâli Strbac - 626 m) pe teritoriul Serbiei.

Flora din zona Cazanelor conţine multe elemente submediteraneene în amestec cu cele central-europene. La baza peretelui abrupt se întâlnesc arborete de fag, cărpiniţa, mojdrean, jugastrul Cazanelor sau arţar trilobat, alun turcesc. În zonele cele mai însorite creşte cerul, alături de stejarul pufos, gorunul, liliacul sălbatic. În zonele umbrite, la numai 120 m altitudine, se dezvoltă tisa (taxus baccata), relict terţiar şi monument al naturii.

Peisaj - Vedere de pe Ciucarul Mare

Traseu Dubova - Cazanele Mici

Intrarea Dunării în Clisură - Vedere de pe DN 57

Peștera Ponicova

Peștera Ponicova - Detaliu intrare

Cea mai mare peșteră din Clisura Dunării, Peștera Ponicova, a primit mai multe denumiri de-a lungul anilor fiind cunoscută fie ca peștera de la Gura Apei sau Peștera liliecilor.

Peștera Ponicova este săpată în versantul stâng al Dunării, în Cazanele Mari, Ciucaru Mare, fiind parțial inundată după crearea lacului de baraj. Galeriile sale însumează 1.660 m străbătând Ciucaru Mare și ieșind apoi în Dunăre.

Accesul în peșteră se poate face pe 2 căi: fie pe firul văii Ponicova, fie pe Dunăre, cu ajutorul unei ambarcațiuni. Intrarea principală, este și cea mai accesibilă și este situată în Cheile Ponicovei unde se ajunge din DN57 coborând pe lângă podul de peste pârâul Ponicova, care s-a adâncit în calcar, a format un pod natural, care duce la intrare și apoi străbate peștera formând un sistem de galerii etajate, după care se varsă, subacvatic, în Dunăre.

De asemenea, peștera prezintă o intrare situată la nivelul actual al Dunării, la care se ajunge cu șalupa, parcurgând 500m pe sub peretele Ciucarului Mare până la gura peșterii.

Peștera Ponicova este compusă dintr-o serie de galerii care comunică între ele, situate pe două etaje, dinspre cheile Ponicovei (de pe uscat) se intră în Galeria Ogașului Ponicova, sau pe o potecuță îngustă în Galeria Liliecilor. Aceasta este o sală lungă de peste 100m, lată de 60m și înaltă de peste 30m, care are pe podea blocuri de prăbușire, gropi, concrețiuni și movile de guano provenite de la liliecii relativ mari.

Peștera Ponicova - Intrarea de pe Dunăre

Peștera Ponicova

Din Galeria Ogașului Ponicova se desprind două ramificații: una ce duce spre Galeria Concreţiunilor, partea cea mai frumoasă a peșterii, cu anemolite - o varietate de formațiuni excentrice, formate astfel datorită acțiunii curenților de aer asupra apelor subterane și apoi, la Sala Coloanelor. Cealaltă ramificație duce la Galeria Scării și Galeria cu Argilă. Aici, apa și timpul au creat stalactite și stalagmite de forme și mărimi diferite, domuri și coloane, podeaua de calcita albă, gururi, perle de cavernă, draperii, toate formațiunile specifice peșterilor săpate în calcar. Tot în această peșteră au fost găsite oase de urs și de hienă de peșteră, precum artefacte din cultura halstattiana(epoca fierului). Relieful carstic este bine reprezentat prin forme de exocarst precum doinele, lapiezurile, cheile scurte și sălbatice ale pârâului Ponicova, dar și prin forme de endocarst, câteva avene și mai multe peșteri. Întreaga zonă face parte din Parcul Natural Porţile de Fier, creat pentru protecția speciilor și a peisajului, unice în Europa.

Peștera Ponicova este declarată rezervație speologică datorită unor resturi de fosile de *Ursus spelaeus*, un fragment de ceramică foarte veche și a unor specii endemice. Vizitarea se recomandă să se facă în perioada lunilor mai – octombrie, cu excepția perioadelor de viitura când este posibil că Galeria Ponicovei să fie inundată total sau parțial.

Pentru o expediție în peștera este indicat să aveți lămpi, cizme de cauciuc, echipament adecvat. Vizitarea întregii peșteri durează 2-3 ore.

Grota Veterani - intrare

Peștera Ponicova

Grota Veterani

Accesul în Grota Veterani se face dinspre fluviu, pe un podeț din lemn, ascuns în desișul câtorva copaci. Peștera se află la 73 metri altitudine, are o lungime de 173 metri și o lățime de 28 metri. Acum trei secole era folosită drept fortăreață, iar de aici se trăgea cu tunurile spre vasele turcești care nu voiau să plătească vamă. Din Antichitate și până în Evul Mediu, datorită poziției sale a fost folosită ca punct de observație strategic și militar, dar și punct de control al navigației pe Dunăre. În vremea dacilor, peștera era considerată sanctuarul lui Zalmoxis. Cei care o vizitează rămân impresionați de fereastra naturală aflată la o înălțime de 11 metri, care luminează ușor încăperea care adăpostește fluturi și lilieci, dar și o multitudine de stalagmite și stalactite.

Centrul de monitorizare a habitatelor și speciilor Eșelnița

Centrul de Monitorizare a Habitatelor și Speciilor reprezintă o bază de cercetare a Universității din București - Centrul de Cercetare a Mediului și Efectuare a Studiilor de Impact (CCMESI), fiind condus de profesor universitar dr. Maria Pătroescu. Centrul a fost înființat în anul 2002 prin intermediul unui program LIFE Nature al Comisiei Europene, același program care a dus și la înființarea structurilor de administare ale Parcului Natural Porțile de Fier. Inițial, Centrul de la Eșelnița purta numele de Centrul de Creștere în Captivitate al Țestoasei lui Hermann. Țestoasa lui Hermann, cunoscută și ca țestoasă bănățeană (*Testudo hermanni boettgeri*) reprezintă o specie protejată la nivel european, iar în laboratorul de la Eșelnița s-a desfășurat un intens program de monitorizare și de creștere în captivitate a efectivelor populaționale pentru această specie emblematică pentru Defileul Dunării. În acest sens, în centru au fost eclozate generații succesive de juvenili de țestoasă, care au fost crescuți în țarcurile special amenajate în curtea interioară, până ce au atins greutatea optimă pentru eliberarea în natură.

Parteneriatul dintre CCMESI și Administrația Parcului Natural Porțile de Fier a continuat, mult timp centrul funcționând ca punct de informare pentru această arie protejată și spațiu pentru derularea de activități educaționale cu copiii.

Din anul 2005, profilul de cercetare a fost schimbat, devenind Centrul de Monitorizare a Habitatelor și Speciilor. În prezent este bază de cercetare pentru programul LIFE Nature LIFE10 NAT/RO/740, derulat de Agenția de Protecție a Mediului Caraș-Severin, Administrația Parcului Natural Porțile de Fier, Universitatea din București CCMESI și Muzeul Național de Istorie Naturală Grigore Antipa. Scopul programului este îmbunătățirea statului de conservare al cormoranului mic (*Phalacrocorax pygmaeus*) și raței roșii (*Aythia nyroca*) (www.cormoran.portiledefier.ro). Laboratorul de la Eșelnița are din anul 2012 și un laborator de ecologie acvatică, în care se stochează și prelucrează probe ce sunt analizate în laboratoarele din București. De asemenea are o sală de evenimente educaționale cu o capacitate de 25 de locuri și infrastructură necesară pentru lucrul cu copiii.

Centrul de Cercetare a Habitatelor și Speciilor Eșelnița are angajați de înalt profesionalism ce asigură permanența activităților. Atribuțiile angajaților sunt foarte diverse, de la nivel administrativ, la cercetare și informare a vizitatorilor.

Mai multe detalii despre activitatea Centrului de Cercetare a Mediului și Efectuare a Studiilor de Impact pot fi obținute de pe pagină web a centrului (www.ccmesi.ro).

Broaște țestoase Hermann în CCHS Eșelnița

Turmă de mistreți

Incubator ouă broască testoasă Hermann

Monitorizare broasca țestoasă Hermann

Marcarea ouălelor de broască testoasă Hermann

Zona cinegetică Eșelnița

Relieful Clisurii Dunării este unul variat, dominat de terminațiile sud-estice ale Munților Almajului, cunoscuți sub numele de Munții Clisurii. Altitudinea maximă a acestor munți este cuprinsă între 700-900 m. Munții Clisurii se caracterizează printr-o fragmentare accentuată, urmare a unei denivelări de peste 600-700 metri, impusă de nivelul de bază al Dunării la Cazane.

În județul Mehedinți se întâlnesc patru mari zone cinegetice: Eșelnița, Punghina, Svinița și Dubova.

În comuna Eșelnița pădurea ocupă 86% din totalul suprafeței administrative și este cea mai importantă resursă. Fauna înregistrează o mare diversitate de specii de câmpie joasă, de stepă, alături de elemente caracteristice zonelor colinare, zonelor carstice sau chiar montane. Principalele specii de interes cinegetic existente pe acest fond forestier sunt: urs, vulpe, viezure, vidră, fazan, iepure, căprior, mistreț, ciocârlie, prepeliță, cerb lopătar, cerb comun, cocoș de munte, coțofene etc.

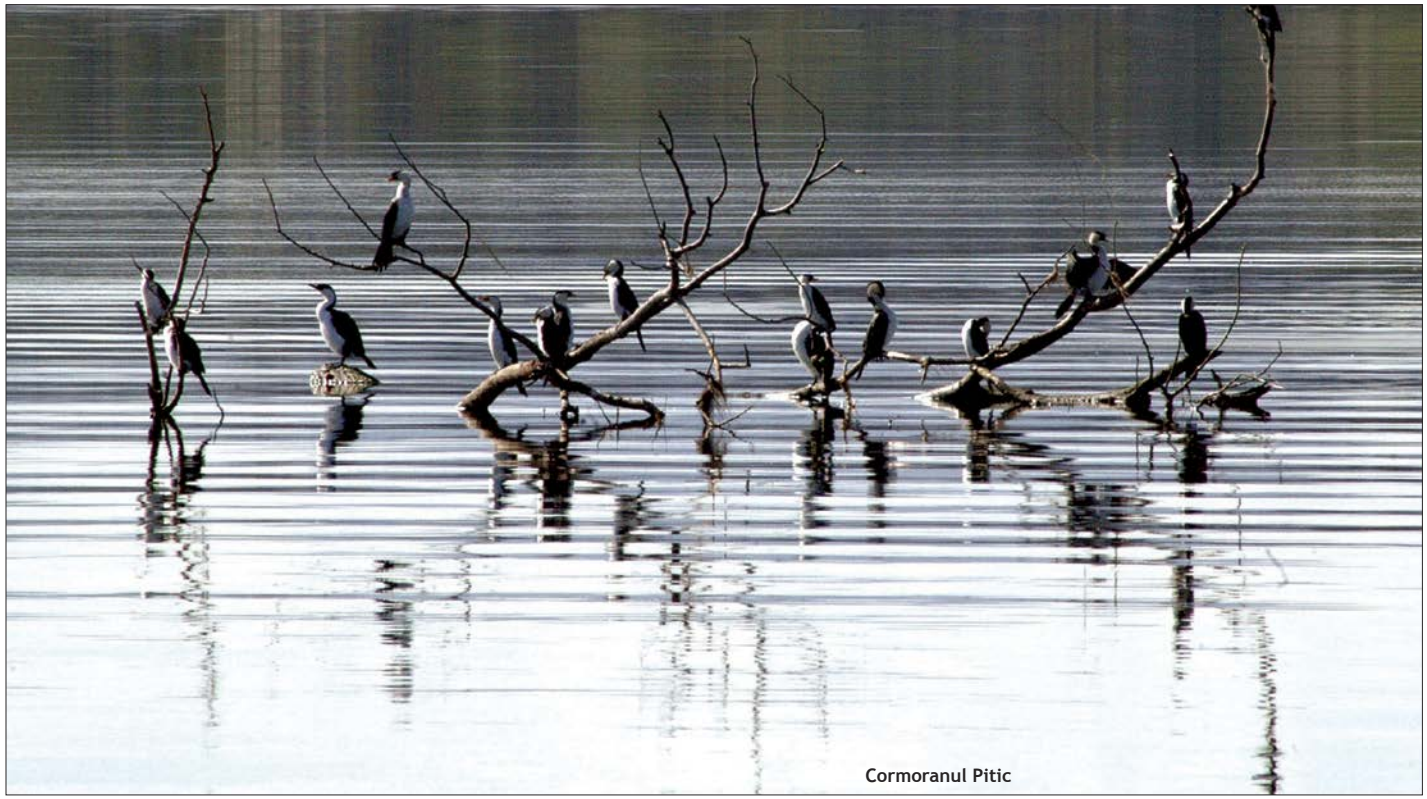
Parcul Natural Porţile de Fier

Parcul Natural Porţile de Fier se află în partea de sud-vest a României, la frontiera de stat cu Serbia, ocupând o suprafaţă de peste 115.600 ha şi se întinde peste teritorii ce aparţin judeţelor Caraş-Severin şi Mehedinţi.

Limitele Parcului Natural sunt reprezentate de canalul navigabil al Dunării spre sud, râul Nera la vest, cumpăna de ape a râurilor tributare Dunării la nord şi o linie sinuoasă ce porneşte aval de Gura Văii până în Vf. Motarat la est. Parcul Natural Porţile de Fier se întinde între 21° 21' şi 22° 36' longitudine estică, iar în latitudine între 44° 51' şi 44° 28' 30'' latitudine nordică. Principalele puncte de acces sunt în vecinătatea municipiilor Drobeta Turnu-Severin şi Orşova din judeţul Mehedinţi, precum şi a localităţilor Socol şi Naidăş din judeţul Caraş-Severin.

Testoasa lui Hermann

Vipera

Cormoranul Pitic

Fauna

În Parcul Natural Porţile de Fier au fost semnalate 14 specii de amfibieni şi 17 specii de reptile (P. Bănărăscu, O. Gheracopol, A. Petcu, 1975). Dintre acestea, amfibianul *Pelobates syriacus* şi reptilele *Testudo hermanni*, *Ablepharus kitaibelii*, *Lacerta praticola*, *L. muralis*, L. taurica, L. viridis, *Coluber jugularis* şi *Vipera ammodytes* sunt elemente est-mediteraneene, respectiv mediteranene. Urmează să fie făcute demersuri pentru protejarea singurului sturion din zonă, Acipenser ruthenus (cega).

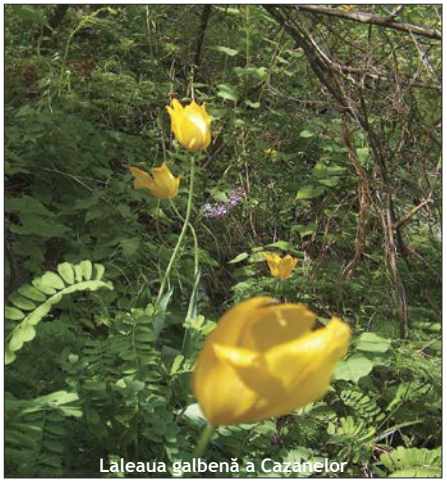
Un număr mare de păsări acvatice pot fi observate în perioada de iarnă-primăvară pe suprafaţa lacului şi în zonele umede limitrofe acestuia: *Phalacrocorax pygmaeus* (cormoranul pitic), *P. carbo* (cormoranul mare), *Ardea cinerea* (stârcul cenuşiu), *Egretta albă* (egreta mare), *Anas crecca* (raţa mică), *A. acuta* (raţa suliţar), *Aythya ferina* (raţa cu cap castaniu), *A. fuligula* (raţa moţată), *Mergus albellus* (ferestraşul mic), *Fulica atra* (lişiţa) etc.

Cea mai mare parte a speciilor menţionate pot fi observate în timpul migraţiei, unele sunt oaspeţi de iarnă, iar câteva sunt sedentare în zonă.

Floră

Flora Parcului Natural Porţile de Fier este reprezentată printr-un amestec de flore boreale, montane cu cele de origine mediteraneană. Totodată se constată coborârea în altitudine a unor elemente montane şi urcarea unor elemente sudice. Au fost descrise şi identificate 171 de asociaţii vegetale de cormofite cuprinse în 20 de clase de vegetaţie, din care 26 sunt endemice.

Specii importante care se găsesc în Parcul Natural Porţile de Fier sunt: Pinul de Banat, Tisa, Laleaua cazanelor, Brandușa galbenă, Ghimpele, Liliacul sălbatic.

Laleaua galbenă a Cazanelor

Drumeţii montane, trasee şi escaladă

Drumeţia este cea mai practicată şi cea mai ieftină activitate de agrement din turism care aduce încântare ochiului şi multă bucurie şi bogăţie sufletului. Puteţi parcurge mai multe trasee ecoturistice în aria naturală protejată Cazanele Mari şi Cazanele Mici.

În Parcul Natural Porţile de Fier există 15 trasee turistice marcate de diferite grade de dificultate, care oferă posibilităţi de practicare a turismului montan.

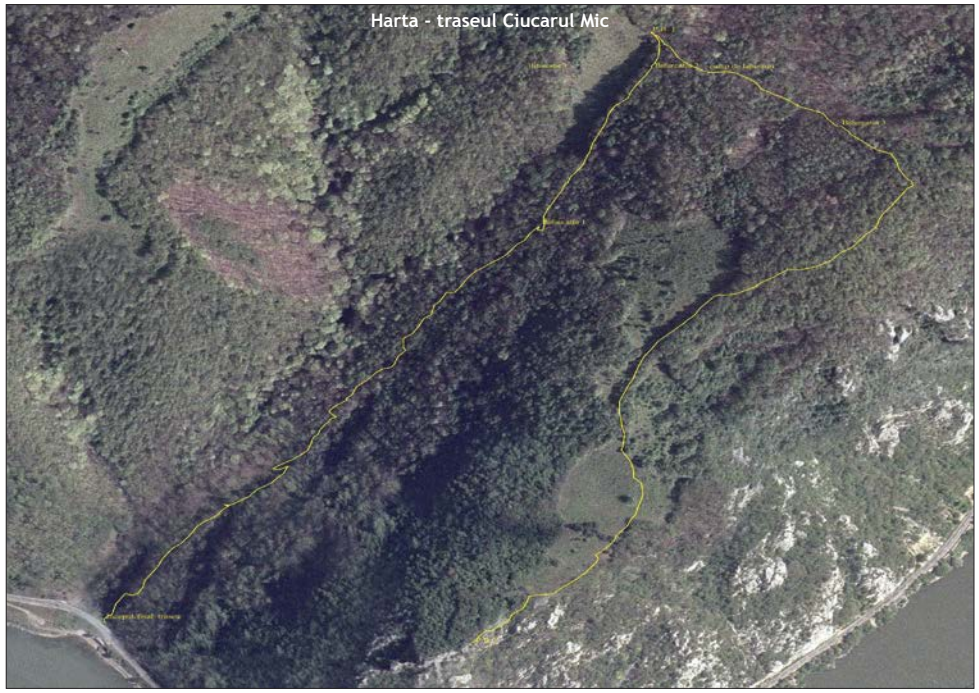
Trasee turistice în zona comunei Eşelniţa

Traseul Ciucarul Mare 2

Accesul se face de pe drumul naţional DN57, la ieşire din localitatea Dubova spre localitatea Moldova Nouă, la aproximativ 2 km distanţă de primăria Dubova, prin locul numit de localnici „poiana popii". Lungimea traseului aproximativ 1,6 km, timpul mediu de parcurgere cca 1 oră, maxim 2 ore.

Este marcat cu un triunghi echilateral albastru cu margine albă, pe arborii şi pe pietre din imediata apropiere a potecii. Traseul ecoturistic urmează poteci de munte, care parcurg păduri de stejar, de fag şi pajişti. De la punctele de belvedere poţi admira Cazanele Mari şi Veliki Strbac, de pe partea sârbească a Dunării. După 10-15 minute, traseul ecoturistic, se bifurcă, o potecă şerpuind spre Cazanele Mari, iar o altă potecă te duce direct la nivelul Dunării.

Harta - traseul Ciucarul Mare 2

Harta - traseul Ciucarul Mic

Traseul Ciucaru Mic

Accesul se face de pe drumul naţional DN57, la intrarea în golful Dubova dinspre Orşova, pe partea dreaptă, în imediata apropiere a parcării auto; Lungimea traseului aproximativ 3 km, timp mediu de parcurs cca. 2 ore.

Este marcat cu un triunghi echilateral roşu cu margine albă, pe arbori şi pe pietre din imediata apropiere a potecii. Traseul ecoturistic urmează poteci de munte. Din punctele de belvedere poţi admira Cazanele Mici şi Mali Strbac, de pe partea sârbească a Dunării.

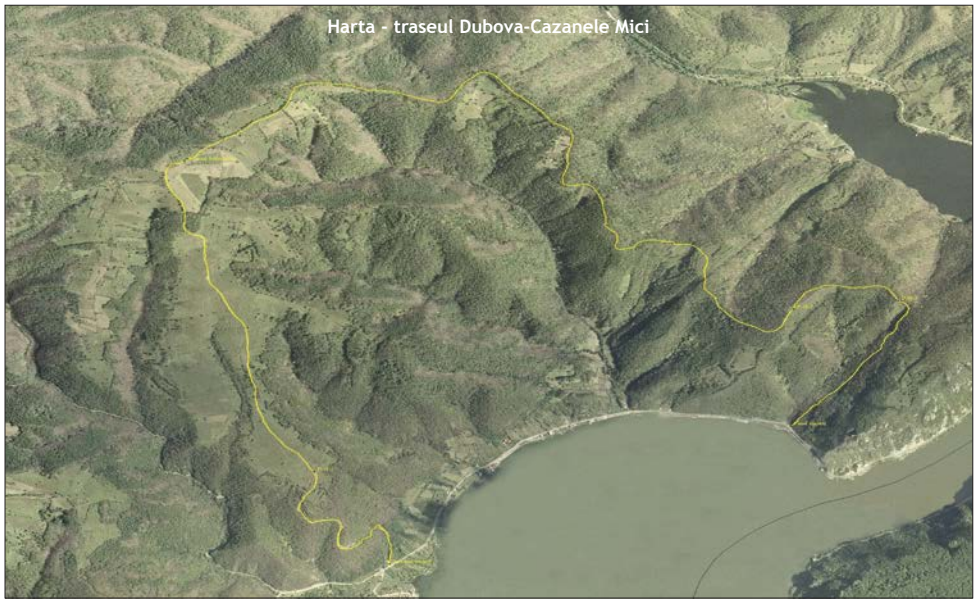
Indicator - traseul Cazanele Mici

Traseul Dubova-Cazanele Mici

Acces de pe drumul naţional DN57, în golful Dubova, aproximativ 24 km distanţă de localitatea Orşova spre Moldova Nouă. Lungimea traseului este de aproximativ 9 km, având ca timp mediu de parcurs cca 1oră, maxim 6 ore ambele variante. Este un traseu cu grad mediu de dificultate.

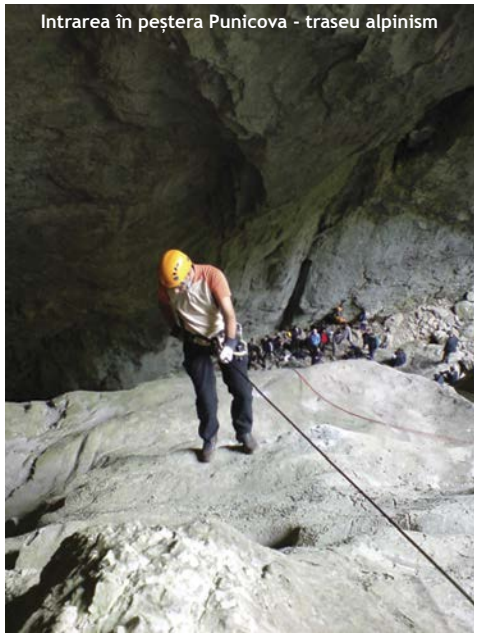
Este marcat cu un triunghi echilateral roşu cu margine albă, pe arbori şi pe pietre din imediata apropiere a potecii, la o distanţă vizibilă între 50 şi 100 metri, pe porţiunile ce le traversează prin pădure sau zonele limitrofe acestuia. Aici se regăsesc numeroase puncte de belvedere ce oferă imagini deosebite asupra Cazanelor Mari şi a malului sârbesc al Dunării.

Harta - traseul Dubova-Cazanele Mici

Escaladă

Pentru cei dornici să experimenteze senzaţii tari în zonă, există un mic poligon de alpinism, amenajat cu elemente de mică şi medie dificultate, care cuprinde: escaladă, rapel şi tiroliană. Activităţile din poligon sunt conduse de monitori şi instructori atestaţi, folosind echipamente profesionale de maximă siguranţă. Activităţile în poligonul de alpinism se organizează numai pentru grupuri de min. 10 persoane.

Drumeţie - traseul Cazanele Mici

Intrarea în peştera Punicova - traseu alpinism

Escaladă Clisura Dunării

Escaladă Clisura Dunării